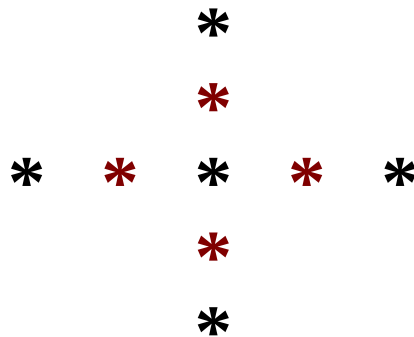

Ὁ Ὁσιώτατος Γέροντας Διονύσιος,
ὁ Κολιτσιώτης,
ὡς πνευματικὸς καθοδηγητής,
ὅπως τὸν γνῶρισα

2015

Ὁ Ὁσιώτατος Γέροντας Διονύσιος, ὁ Κολιτσιώτης,
ὡς πνευματικὸς καθοδηγητής,
ὅπως τὸν γνῶρισα

Ὁ Ὁσιώτατος Γέροντας Διονύσιος, ὁ Κολιτσιώτης, ὅπως ὅλοι οἱ γιοί μας, δὲν ὑπῆρξε ὑπερφυσικὸ ὄν ἂν καὶ πολιτεύθηκε ξεπερνώντας τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἦταν ἄνθρωπος «ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν» (Ἰακ. ε' 17), ποὺ φοροῦσε τὸ ἴδιο μὲ ἐμᾶς χοϊκὸ σαρκίο καὶ ζοῦσε, ὅπως καὶ ἐμεῖς, τὴ μεταπτωτικὴ κατάσταση τῶν πόνων, τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἐπιβίωση. Ἐνῶ δὲν διέφερε ἀπὸ ἐμᾶς στὸ χρόνο, ἀφοῦ εἶναι σύγχρονός μας, διέφερε στὸν τρόπο ποὺ πολιτεύθηκε. Κουβαλοῦσε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μέσα στοὺς αἰῶνες τὸ ἴδιο ψυχικὸ ἄλγος μὲ ἐμᾶς, τὰ ἴδια προβλήματα, τὶς ἴδιες θλίψεις, τὴν ἴδια ἀγωνία τοῦ θανάτου, ὅπως μᾶς λέει καὶ ὁ μέγας διηγηματογράφος, ὁ Ἅγιος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Σὰν νᾶχαν ποτὲ τελειωμὸ τὰ πάθια κι οἱ καῦμοι τοῦ κόσμου». Τὰ ξεπερνοῦσε ὅμως ὅλα μὲ ἀπαράμιλλο ψυχικὸ σθένος, μὲ τὸ σθένος τῆς ἀγιότητος ποὺ δὲν μετρίεται μὲ τὸ στρέμμα, ἀλλὰ «μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα καὶ μὲ τὸ αἷμα» ταυτίζοντάς την μὲ τὴ μεγαλοσύνη τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Κωστή Παλαμᾶ.

Ὁ Γέροντας Διονύσιος ἦταν ἀγωνιστὴς τῆς ζωῆς, ἀγωνιστὴς τῆς ἀρετῆς, ἀγωνιστὴς νόμιμος στὸ στίβο τοῦ ἥθους, τῆς ὁμολογίας, τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ τῆς ψυχικῆς κενώσεως στὴν ὑπηρεσία τοῦ πλησίον. Καὶ φυσικὰ δὲν πέτυχε τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀγιασμοῦ μὲ τὶς ἰδικές τους δυνάμεις, ἀφοῦ χωρὶς τὴ θεία δύναμη δὲν ἐπιτυγχάνει κανεὶς τίποτα, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς βεβαιώνει «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε' 5). Οὔτε, ἐπίσης, ἐπέτυχε τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς ἀρετῆς μὲ τὰ ἔργα του, ἀφοῦ «ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ» (Ῥωμ. γ' 20), ἀλλὰ ὁ δίκαιος «ἐκ πίστεως ζήσεται» (Ῥωμ. α' 17). Δὲν ζοῦσε ἐκτὸς πραγματικότητος ὁ Γέροντας Διονύσιος, ἀλλὰ ἐνημερωνόταν γιὰ τὰ ἐπίκαιρα προβλήματα καὶ κατανοοῦσε τὸ μέγεθός τους, γιὰ νὰ μπορεῖ ἀνάλογα νὰ συντρέχει καὶ νὰ ἔρχεται ἀρωγὸς στοὺς ἐμπεριστάτους συνανθρώπους μας δείχνοντας σπλάχνα οἰκτιρῶν καὶ ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ὁ Γέροντας Διονύσιος εἶχε τὸ χάρισμα τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς, τῆς συμπόνοιας, τῆς πατρότητος, τῆς διακριτικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου χωρὶς ἐκπτώσεις ἢ παρεκλίσεις ἀπὸ τὰ πατρῶα δόγματα, ἀλλὰ μὲ τέτοια χάρη, ποὺ ὁ καθένας μας ἔφευγε ἀπὸ κοντὰ του ἀλαφρωμένος καὶ χαρούμενος. Γνώριζε ὁ Γέροντας ὅτι ἡ πατρότητα δὲν κατακτᾶται, δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ ὑλικά μέσα καὶ τρόπους. Ἡ πατρότητα χαρίζεται, ἀποτελεῖ δωρεὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, δυνάμεως ἢ ἱκανότητος. Ἡ πατρότητα ἀποτελεῖ «σημεῖον», γι' αὐτὸ καὶ οἱ πνευματικοὶ πατέρες θεωροῦνται σημειοφόροι. Τοὺς δίνεται ἡ ἱκανότητα νὰ συμβουλεύουν στοργικά, νὰ νουθετοῦν τὰ πνευματικά τους τέκνα καὶ νὰ τὰ κατευθύνουν μέσα ἀπὸ τὶς συμπληγάδες πέτρες τοῦ παρόντος βίου στὸ εὐρύχωρο πλάτωμα τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Γέροντας Διονύσιος γνώριζε ὅτι σκοπὸς τοῦ Πνευματικοῦ δὲν εἶναι μόνον ν' ἀντιλαμβάνεται τὶς ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε εἶναι μόνον νὰ διαβάσει τὴν εὐχή, γιὰ νὰ τοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες. Σκοπὸς τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι, νὰ προσπαθήσει μὲ τὴν προσωπικὴ ἐμπειρία, τὴ φυσικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ ποὺ ἀποκτᾶ μέσα ἀπὸ τὴν δική του προσευχητικὴ πορεία καὶ καθαρὴ βίωση, νὰ βοηθήσει τὸν ἄνθρωπο νὰ βρεῖ

τὸν Θεό, νὰ συναντηθεῖ μαζί Του καὶ νὰ γίνεи μέτοχος τῶν ἀγαθῶν Του. Μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὁ πνευματικὸς πατέρας σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἴτε ἱερέας εἴτε μοναχὸς εἴτε λαϊκός, τὸν ὁποῖο ἡ θεία Πρόνοια φέρνει κοντὰ μας σὲ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴ συνειδητὴ πίστι καὶ τῇ γνήσια χριστιανικῇ ζωῇ. Ὅλοι οἱ πνευματικοὶ πατέρες ἀντλοῦν ἀπὸ τὸ ἴδιο φρέαρ τῆς χάριτος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ καὶ οἱ κατευθύνσεις πού δίνουν εἶναι παρόμοιες. Διαφέρουν μόνο στὸν τρόπο πού δίνουν στοὺς ἐξομολογουμένους νὰ πιοῦν τὸ ζῶν ὕδωρ, «τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ' 14). Καὶ τὸ δοχεῖο πού ἀντλοῦσε ὁ Γέροντας Διονύσιος ἀπὸ τὸ φρέαρ τῆς χάριτος ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ πηλὸ προσευχητικὸ ζυμωμένο μὲ δάκρυα ἀγάπης καὶ ἰδρωτὲς ἀσκητικῶν ἀγώνων. Γι' αὐτὸ καὶ γέμιζε μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση τὶς ψυχές μας, ἀφοῦ τὶς δρόσιζε καὶ τὶς ἀνέψυχε.

Τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ πατέρα, ὅπως μὲ θαυμάσιο τρόπο σημειώνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Θεολόγος, εἶναι τὸ «ψυχὴν πτερῶσαι, ἀρπᾶσαι κόσμου καὶ δοῦναι Θεῷ». Νὰ δώσει δηλαδὴ πνευματικὰ φτερὰ στὴν ψυχὴ τοῦ πιστοῦ, νὰ τὴν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου καὶ νὰ τὴν ἀσφαλίσει κοντὰ στὸν Θεό. Ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν πολλές φροντίδες, νοουθεσίες καὶ προσευχές. Ὁ Γέροντας Διονύσιος ἔπραττε, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τὸ ἐξαίρετο αὐτὸ πρότυπο πνευματικοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε «μετὰ δακρύων νοουθετῶν ἓνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 31) «ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς» στὶς ψυχές τῶν πιστῶν (Γαλ. δ' 19).

Οἱ ἅγιοι Πατέρες παρομοιάζουν τὸν Πνευματικὸ μὲ γιατρό. Ὅπως ἀναζητοῦμε ἓναν καλὸ προσωπικὸ γιατρὸ καὶ τοῦ ἐκθέτουμε τὸ ἱστορικὸ μας καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα ἀσθενείας πού τυχόν μᾶς παρουσιάζονται, προκειμένου νὰ μᾶς δώσει τὸ κατάλληλο φάρμακο, ἔτσι ὀφείλουμε νὰ βροῦμε κι ἓναν καλὸ Πνευματικὸ, γιὰ νὰ ἐπιμελεῖται τὴν υἰεία τῆς ψυχῆς μας.

Ἄλλοι Πατέρες ὀνομάζουν ἐπίσης τὸν Πνευματικὸ καὶ «ἀλείπτη», δηλαδὴ προπονητὴ, ἐπειδὴ στοὺς ἀρχαίους ἀγῶνες πάλης ἀλείφαν οἱ προπονητὲς τοὺς ἀθλητὲς μὲ λάδι, γιὰ νὰ ξεφεύγουν αὐτοὶ ἀπὸ τὶς λαβὲς τοῦ ἀντιπάλου. Μὲ παρόμοιο μὲ αὐτοὺς τρόπο καὶ ὁ Πνευματικὸς μὲ τὶς κατάλληλες ὁδηγίες καὶ παραινέσεις συμπαραστέκεται ὡς καλὸς προπονητὴς κοντὰ σὲ κάθε Χριστιανὸ πού καλεῖται ν' ἀγωνίζεται πνευματικὰ καὶ νὰ τὸν βοηθάει, γιὰ νὰ γλιστράει καὶ νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἀρχεκάκου δαίμονος. Ἄλλωστε ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ εἶναι μία διαρκὴς πάλη «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος

τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. στ' 12).

Ὅλοι μας σὲ αὐτὴ τὴ ζωὴ ἔχουμε λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ πνευματικὸ πατέρα. Ἐρωτοῦν οἱ Πατέρες κάποιο χριστιανό:

-Ἐχεις πνευματικό; Ἄν ναι, ἔχει καλῶς, ἂν ὄχι νὰ τρέξεις νὰ ἀγοράσεις!

Καὶ ὁ σοφὸς Γέροντας Εὐμένιος, ἀπὸ τὰ Ρούστικα τῆς Κρήτης ἔλεγε σὲ κάποιον ἀσθενῆ πού τὸν ἐπισκέφθηκε:

-Σοῦ χρειάζεται ἓνας καλὸς γιατρὸς καὶ ἓνας σοφὸς πνευματικός!

Τί ὀφείλουμε ὅμως ἐμεῖς οἱ πιστοὶ νὰ κάνουμε, ὅταν καταφύγουμε σὲ κάποιο πνευματικό; Αὐτὸ πού ὀφείλουμε κυρίως εἶναι ἡ ὑπακοή μας. Ὁ Πνευματικὸς μᾶς δίνει ὁδηγίες γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε ἢ τί νὰ ἀκολουθοῦμε, ὥστε νὰ ἀποφεύγουμε τὶς ἐνέδρες τοῦ διαβόλου.

Θαύμασα στὸν ἐξομολόγο καὶ καθοδηγητὴ Γέροντα Διονύσιο τὴν ἀπλότητα τῶν τρόπων του, τὴν ὑψηλὴ του πνευματικὴ διάσταση, τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς του, τὴν ἐπιείκεια στὶς ἀδυναμίες καὶ πτώσεις μας, τὴν πραότητα καὶ τὴ σοφία τῶν λόγων του. Ἦξερε ὅτι γιὰ νὰ καλλιεργηθεῖ ἡ γῆ χρειάζεται αὐτὴ νὰ μαλακώσῃ μὲ τὴ βροχὴ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἡ ἄρουρα τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸ λόγο τῆς σωτηρίας χρειάζεται μαλάκωμα. Αὐτὸ τὸ πετύχαινε ὁ Γέροντας μὲ ἐκτενῆ προσευχὴ καὶ ἀνάγνωση ψαλμῶν πρὶν τὴν ἐξομολόγηση, ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ ἔλθῃ σὲ κατάνυξη καὶ νὰ δεχθεῖ πρόθυμα νὰ ἐξομολογηθεῖ τὶς ἁμαρτίες πού τὴ βαρύνουν. Εἶχε τὸν τρόπο του χωρὶς νὰ ἐκβιάζει, νὰ πείθῃ τὶς ψυχές σὲ γνήσια καὶ εἰλικρινῆ ἐξομολόγηση. Καὶ τὸ ἐπισφράγισμα τῆς ἐξομολογήσεως ἐξ ἴσου δοξαστικὸ καὶ κατανυκτικὸ περιελάμβανε ἐκτενῆ πάλιν δοξολογία στὸν Ψυχοσώστη Κύριο καὶ εὐχαριστία γιὰ τὸ ἄπειρο ἔλεος καὶ τὴ φιλανθρωπία Του.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού γνώρισα τὸ Γέροντα Διονύσιο εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι γνώρισα ἓναν Ἅγιο. Καὶ μετὰ τὴν πνευματικὴ μας ἐπικοινωνία ἐνοιωθᾶ μιὰ χαρὰ ἀνείπωτη, μιὰ ἀγαλλίαση οὐράνια. Εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ἐλκύει ὁ Γέροντας, ὅπως ὁ μαγνήτης τὰ μέταλλα, ἀκόμη καὶ μὲ τὴ σιωπὴ του. Καὶ μόνη ἡ παρουσία του γαλήνευε. Ἡ συνομιλία μαζί του ἦταν μιὰ πνευματικὴ πανδαισία. Αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἦταν ἡ ἐλευθερία πού ἄφηνε στὸν συνομιλητὴ του. Ἐβλεπα στὸ πρόσωπό του ἐνσαρκωμένη ὅλη τὴν ἐλευθερία τῆς Ὁρθοδοξίας πού δὲν ὑποχρεώνει κάποιον νὰ κάνει κάτι, οὔτε ὑποδεικνύει ὅ,τιδήποτε αἶρει τὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου. Ὁ Γέροντας Διονύσιος ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν ἔκανε θόρυβο καὶ ὅμως μπορούσε νὰ ἐλκύει τοὺς ἀνθρώπους κοντά του. Δὲν ἔλεγε πολλὰ λόγια, ἔλεγε λίγα, μετρημένα, καὶ αὐτὰ βγαλμένα ἀπὸ

τὴν πράξιν τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς του ἀγῶνες, ἀπὸ τὶς μάχες του μὲ τὸν ἀρχέκακο δαίμονα, τὸν πολεμήτορα τῆς ἀρετῆς. Μιλοῦσε ἀνεπιτήδευτα, ἀπλᾶ καὶ σὲ κέρδιζε ἀμέσως. Φυσικὰ στὶς ἰδιαίτερες ἀρετὲς ποὺ χαρακτήριζαν τὸν Γέροντα ἦταν καὶ αὕτὴ ποὺ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισημάνω, ἡ πατρότητά του. Ἦταν ἓνας πνευματικὸς ποδηγέτης ὃχι μόνο τῶν μοναστῶν τοῦ Ἀθῶνος, ἀλλὰ καὶ κάθε πιστοῦ ποὺ κατέφευγε στὶς συμβουλὲς καὶ νοουθεσίες του. Δὲν μιλοῦσε μὲ προσωπικὰ κριτήρια καὶ ἰδιοτέλεια ἀλλὰ μὲ φόβο Θεοῦ καὶ συναίσθηση εὐθύνης, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ διακρίνουμε ποιὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε περίπτωση, «τὸ ἀγαθόν, τὸ εὐάρεστον, τὸ τέλειον» (Ῥωμ. ιβ' 2) κατὰ τὸν θεορρήμονα Ἀπόστολο Παῦλο.

Ἦταν ὁ Γέροντας Διονύσιος ὁδηγὸς ἐμπειρότατος καὶ ἔμοιαζε μὲ τὴν πυξίδα ποὺ σταθερὰ δείχνει πάντοτε τὸ μαγνητικὸ βορρᾶ, δείχνοντάς μας ὁ ἴδιος μὲ τὶς νοουθεσίες του τὸν πνευματικὸ βορρᾶ, τὸν πάμφωτο πολικὸ ἀστέρα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡ ἀγκάλη του ἦταν ἀνοικτὴ καὶ χωροῦσε μέσα τῆς κάθε πιστοῦ, κάθε ἐξομολογούμενο. Ἦταν ἡ ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ Πατέρα ποὺ περιμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου, γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσει καὶ νὰ τοῦ φορέσει τὸ δακτυλίδι τῆς αἰωνιότητος.

Σήμερα μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας, μὲ τὰ κινητὰ τηλέφωνα, τὰ slype, τὰ viber, συνομιλοῦμε μέσω δορυφόρου μὲ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ κάνουμε τηλεδιασκέψεις καὶ ἐξ ἀποστάσεως διδασκαλίες. Ὁ Γέροντας Διονύσιος δὲν γνώριζε τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα, ὅμως, ἦταν καθημερινὰ συνδεδεμένος μὲ τὸ δορυφόρο τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, καὶ δίδασκε καὶ κατεύθυνε σωστὰ τοὺς πιστοὺς πρὸς τὴ σωτηρία. Ὅτι ἔλεγε ἦταν ἀπόσταγμα θεϊκῆς σοφίας καὶ γι' αὐτὸ ὁδηγοῦσε κάθε ἓνα ἀπὸ τὸ δικό του προσωπικὸ μονοπάτι, τὸ μονοπάτι τοῦ χαρακτήρα του, πρὸς τὴν τελικὴ εὐθεΐα, τὴν ἀπάγουσα πρὸς τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἡ χειραγώγηση, ἔτσι, τῶν ψυχῶν γινόταν πάντοτε μὲ τὴ θεία συνέργεια, γι' αὐτὸ καὶ ταπεινὰ μονολογοῦσε: «Τὰ πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13). Γιὰ ὅποιαδήποτε ἀπόφασή του ἔπαιρνε κατευθύνσεις ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, αὐτὸ ποὺ τὰ ἀσθενῇ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Αὕτὴ τὴν ἐξάρτησή του ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δικαιολογεῖ καὶ ἡ δυνατὴ προσευχή του μὲ ἄκρα εὐλάβεια πρὶν τὴν ἐξομολόγηση μαζὶ μὲ τὸν ἐξομολογούμενο, ὅπως προαναφέραμε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐρχόταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀφοῦ ἡ Θεία Χάρις ἔφερνε σὲ κατάνυξη στὸν ἐξομολογούμενο, ὥστε πρόθυμα αὐτὸς νὰ ἀνοίξει τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ φανερώσει τὰ κρυμμένα σ' αὐτὸ ἀμαρτήματά

του. Ὅλες οἱ κινήσεις τοῦ πνευματικοῦ Γέροντος Διονυσίου ἦταν ἀγιοπνευματοκίνητες. Ὅλος ἦταν δέκτης τοῦ οὐράνιου πομποῦ, ἐντελῶς καθαρὸς καὶ χωρὶς παράσιτα, ἀφοῦ, «τὰ πάντα καθαρὰ τοῖς καθαροῖς» (Τῖτ. α' 15).

Εἶναι ἀδύνατο, πράγματι, νὰ προσδιορίσει κανεὶς τὴν προσφορὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἑνὸς πνευματικοῦ Γέροντος σὰν τὸν πατέρα Διονύσιο, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔβλεπε τὸν κόσμον λουσιμένο μέσα στὸ φῶς καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους, ἑνὸς ἀνθρώπου γεμάτου αἰσιοδοξία. Παρὰ τὴν ἡλικία του ὁ Γέροντας καὶ τὴν ἐν τέλει σωματική του τύφλωση, αὐτὴ ποὺ ἐπέτρεψε ὁ Φωτοδότης Κύριος στὰ δυσμὰ τοῦ βίου του, ἀνοίγοντάς του περισσότερο τοὺς νοητοὺς τῆς καρδιᾶς ὀφθαλμοὺς, ἔβλεπε ξεκάθαρα τὰ μύχια τῶν ψυχῶν, τὰ μακρὰν ὡς τὰ πλησίον, τὰ μέλλοντα ὡς τὰ παρόντα.

Ὁ Γέροντας χωρὶς ἄγχη καὶ φόβους ἀγαποῦσε τοὺς πάντες καὶ ταπεινωνόταν μὲ τὴ διακονία του, τὴ φιλοξενία του καὶ τὴν πνευματική του στήριξη δίδοντας παράδειγμα μιμήσεώς του σὲ ὅλους ἐμᾶς. Ἡ κατάνυξη τοῦ Γέροντος Διονυσίου στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες ὑπῆρξε μοναδική. Μεταρσιωμένος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἔβλεπε μυστικῶς τὸν Βασιλέα τῆς δόξης καὶ μὲ τὸν προσήκοντα σεβασμὸ τὸν παρακαλοῦσε καὶ τὸν δοξολογοῦσε. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ δύναμη ποὺ ἐπιδείκνυε ὁ Γέροντας μετὰ τὸ πέρας τῶν πολύωρων ἀγρυπνιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιμονῆς στὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου γιὰ τὸν Γέροντα Διονύσιο ταυτιζόταν μὲ τὴν μνήμη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πνευματική εὐφροσύνη ποὺ ἡ ἐνθύμηση αὐτὴ παρέχει στὴν ψυχὴ κάθε πιστοῦ ποὺ ἐπιζητεῖ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἀρετῆς καὶ δὲν ἀνυσηχεῖ γιὰ τὴ φοβερὴ στιγμή τῆς ἐξόδου, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν ὀδηγεῖ στὸ θάνατο, ἀλλὰ στὴ ζωὴ. Πολὺ μάλιστα περισσότερο ἢ ὥρα τοῦ θανάτου ἦταν ἐπιθυμητὴ στὸν πατέρα Διονύσιο ποὺ εἶχε ἀναλωθεῖ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἀναφωνεῖ μαζί μὲ τὸν Παῦλο: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν, ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. δ. 7). Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τὴν περιέμενε ὁ Γέροντας μὲ χαρὰ, γιατί θὰ ἄφηνε τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς, τὸν κόσμον τῆς ματαιότητος, γιὰ νὰ περάσει στὴν ἀντιπέρα ὅχθη, στὸν κόσμον τῆς ἀφθαρτότητος.

Ὁ Γέροντας Διονύσιος ἀγωνίσθηκε τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ ἀνέβηκε τὴν οὐρανοδρόμον κλίμακα τῶν ἀρετῶν. Τί μπορούσε πλέον νὰ περιμένει στὴν γῆ αὕτη; Οἱ ἐπάλξεις τῶν οὐρανῶν τὸν ἀνέμεναν, «ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ βοῶντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα Σοι». Ἐμεινε στὶς ψυχές μας φωτεινὴ ἡ

ἀνάμνηση τῆς πατρικῆς του ἀγάπης καὶ τῶν θεόσοφων νοουθεσιῶν του, ὅπως ἔμειναν στὰ σταυροδρόμια τοῦ Ἁγίου Ὁρους στὸ δρόμο γιὰ τὴν Κολιτσοῦ, οἱ σημάνσεις ποὺ εἶχαν τοποθετήσει οἱ πιστοὶ σὲ δένδρα καὶ ξύλα, γιὰ νὰ κατευθύνουν ὅσους ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν καλύβη του: «Πρὸς Γέροντα Διονύσιο». Αὐτὲς οἱ σημάνσεις ποὺ αὗξησαν κάποτε καὶ τὴν ἰδική μου ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Γέροντα, γιὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ τώρα νὰ ὠφελήσω ὅσο μπορῶ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ γραφόμενα γι' αὐτόν, γιὰ τὴν πνευματικὴ του πατρότητα προσπαθώντας νὰ εἶμαι συνεπὴς στὴ ρήση τοῦ ἄλλου ὁσίου Γέροντος τῆς ἐποχῆς μας, Ἰωάννου τοῦ Δομβοῖτου, γιὰ τὶς συναναστροφές μας: «ὠφελοῦ ἢ ὠφέλει ἢ φεῦγε».

**Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας**